Acció Atlètica

doctrina
tècnica
estadística
informació

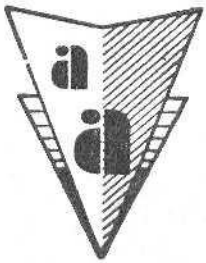

N.º 19 - Desembre del 1934

GALERIA DE RECORDMEN CATALANS

JOAQUIM MIQUEL

Actual recordman de Catalunya i Espanya de váries distancies

LA NOSTRA PORTADA

JOAQUIM MIQUEL

L'atleta que avui biografiem ha estat un dels que ha donat més prestigi a l'atletisme català havent destacat magnificament com a corredor de fons i mig-fons i darrerament com a corredor de velocitat perllongada.

Va començar la seva activitat esportiva fent marxa lliure. Després i durant poc temps va fer marxa, passant després a fer cross.

En aquesta especialitat va destacar desseguida, assolint el quart lloc de la classificació general i primer dels catalans al VII Campionat d'Espanya celebrat a Alacant el 5 de març de 1922, assolint el primer lloc al Campionat de Catalunya celebrat a Masnou el 5 d'abril següent.

A l'Olimpiada de 1924, va participar a la 1.ª sèrie en la prova de 5.000 metres, fent l'onzè lloc entre 14 homes, i participà també als 3.000 si bé no es classificà.

A l'Olimpiada de 1928, va participar en la 7.ª sèrie d'octaus de final de 400 m., que va guanyar Storz amb 50 s. 6-10, va classificar-se tercer. En la 8.ª sèrie de quart de final de 800 m. que va guanyar Edwards amb 1 m. 59 s. 4-10, va classificar-se en cinquè lloc. I a la 1.ª sèrie de 1.500 metres va classificar-se setè entre 10 participants.

Joaquim Miquel ha estat també de la cursa Jean Bouin els anys 1924, 1925 i 1927.

La seva actuació a la pista, marcada per un seguit d'èxits va donar lloc a un enderrocament de rècords, dels quals avui en subsisteixen alguns, ben notables per cert.

Heus los ací:

300 metres.— 37 s. 3-5. A Tolosa el 15-7-28. Rècord Catalunya, batut recentment per Montoto.
400 metres.— 49 s. 2-5. A Badalona el 29-4-28. (No homologat).
400 metres.— 52 s. 2-5. A Barcelona el 6-5-28.
400 metres.— 51 s. A Sabadell el 10-6-28.
400 metres.— 50 s. 1-10. A Tolosa el 15-7-28. Rècord Catalunya
500 metres.— 1 m. 9 s. 4-5. A Barcelona el 8-4-28.
500 metres.— 1 m. 5 s. 4-5. A Tolosa 12-7-28. Rècord Espanya.
600 metres.— 1 m. 22 s. 2-5. A Tolosa 20-7-28. Rècord Espanya.
700 metres.— 1 m. 42 s. 3-5. A Tolosa 22-7-28. Rècord Espanya.
800 metres.— Des de la marca de 2 m. 5 s. 2-5 que tenia Diodor Pons com a rècord des del 15-8-23, Joaquim Miquel en set successives batudes va arribar el 22-7-28 a Tolosa a la marca de 1 m. 58 s. 2-5, actual rècord d'Espanya.
880 iardes (804'60 m.) — 1 m. 59 s. 2-5. A Tolosa el 22-7-28. Rècord d'Espanya.
1.500 metres. — 4 m. 13 s. 1-5. A Madrid el 26-6-27. Rècord Catalunya batut recentment per Piferrer.
5.000 metres. — 15 m. 41 s. 3-5. A Barcelona el 23-5-24. Rècord de Catalunya.

Joaquim Miquel havia defensat els colors de la avui dissolta secció d'Atletisme del C. D. Espanyol.

ATLETISME

Publicacio mensual del Club
ACCIÓ ATLÈTICA

Any II - Núm. XIX Urgell, 9, 1.er - BARCELONA Desembre 1934

Reemprenem la tasca

Després d'haver llançat a la llum pública divuit edicions d'aquesta publicació, fent en cada una d'elles un esforç fàcilment imaginable, i quan teniem molt avançada l'edició corresponent al mes d'agost, les dificultats amb què topàvem a cada edició, varen créixer de forma tal, que ens va resultar pràcticament impossible de superar-les.

ATLETISME ha estat quatre mesos sense editar-se. Nosaltres, però, no hem volgut en cap moment considerar com a definitiva la suspensió, i hem cercat la manera de reemprendre la publicació d'aquestes pàgines. Ens hi impulsava a volguer-ho aixís, l'interès que ens han vingut demostrant molts atletes i aficionats asidus llegidors nostres, els quals ens preguntaven contínuament el dia que ATLETISME tornaria a sortir.

Tornem a donar fe de vida, llançant a la llum la nostra dinovena edició. Hom la trobarà amb qualques deficiències, sobretot pel què es refereix a la oportunitat de publicació d'alguns articles que haurien estat atinats si aquesta edició hagués sortit a l'agost. Creiem que tots se'n faran càrrec i ens ho sabran perdonar. En quant als subscriptors rebran igualment la quantitat d'edicions que correspon a llur subscripció, retrassant quatre mesos el termini de les mateixes.

Acció Atlètica, al tornar a imposar-se el sacrifici de continuar aquesta tasca, induptablement de gran profit, ja que ve a desterrar l'empirisme que regna entre la major part dels individus que es lliuren a la pràctica de l'atletisme, ho fa amb l'esperança de vèncer la indiferència de molts que no saben o no volen capir la importància d'aquesta publicació, la qual, per a subsistir dignament i fins i tot per a millorar-se adquirint rilets de publicació extraordinària, no precisa més que de la cooperació modesta de tots el que practiquen o s'interesen per l'atletisme.

Poden ajudar-nos a aquesta obra, els nostres asidus llegidors, procurant que a llurs clubs s'hi llegeixi ATLETISME, conseguint que llurs amics atletes es facin subscriptors a la nostra publicació. Tot, fent-ho amb l'interès de servir amb eficàcia un ideal pel qual unàniment tots breguem.

Ara, i comptant en bona part amb aquest ajut que demanem, tenim propòsit de que ATLETISME surti diutre la primera desena de cada mes, reflectint la vida atlètica durant el mes anterior. Ajudeu-nos a que això sigui un fet!

Tríptic esportiu

III — L'esport vist a través del prisma del club

als que menen esport i esportius pels intrincats camins de la burocràcia

I

Haurà estat necessari que passessim pels dos capítols anteriors per argumentar millor aquest tercer.

Situem-nos davant per davant d'aquesta realitat que assenyala el veritable abast de l'acció esportiva: els homes, posats a esportius, guiats per l'empirisme, lluny de la raó, han disgregat l'esport del conjunt de la Cultura Física i n'han fet quelcom aliè a aquest cos que li dona vida i, tan estrany a sí mateix, que essent *esport* per la forma i acció no ho és en tant que per l'essència, contingut i significació.

Tenim el perfecte dret de creure, mentres una realitat que veiem llunyana no ens demostri el contrari, que bona part de la culpa d'aquesta desvirtuació que sofreix la funció de l'esport resideix en els sistemes educatius en voga, distants, encara, d'aquella educació integral amb què hom somnia i amb l'auxili de la qual, donant a conèixer la fòrmula harmònica del conreu de les forces de l'intel·lecte i d'I cos, el problema, sinó resolt del tot, quedaria molt mitigat al subsistir en tot cas amb el caràcter d'inadaptació.

Acarem-nos amb aquesta realitat i resseguim novament els àmbits de l'esport a la recerca de nous angles al problema.

Hem posat en evidència els esportius. ¿Per què no fer el propi amb aquells que, parapetats en les trinxeres de la burocràcia, des del fons de les secretaries assumeixen el paper de directors llurs i encarnen la personalitat del club?

Deixàrem dit que dintre dels moviments que condensen els afanys de les joventuts d'avui, l'esport hi té assignat un paper destacat. Qui controla d'una manera total aquesta força representada per les promocions de joves esportius és el *Club*.

El Club absorveix i dóna forma a tota l'activitat esportiva: la dirigeix; àdhuc la crea i l'encarrilla. Des de les interioritats dels clubs es mouen els fils d'aquest complexe i bast engranatge de l'esport.

El club constitueix un factor d'innegable importància en l'acció

de l'esport. Als ulls dels esportius — i ací radica la diferenciació de l'amateur i el professional — pren totes les proporcions d'una llar, estimada, on l'afinitat impera.

Hom es lliura al culte selecte del club. Hom invoca el seu signe. Se'l fa el nord i guia de tota aspiració noble en la palestra esportiva. Es el gran animador, l'estimulador de manta lluita. L'acollidor dels triomfs, la compensació dels sacrificis petits i grans.

En la vida de l'esport, el club hi representa el que la família en la concepció de la societat tal com avui la veiem majoritariament interpretada: el fonament de tot l'edifici. No podem enganyar-nos, doncs, en quan a la influència que el club exerceix en l'acció esportiva.

Malauradament, però, si severs ens hem mostrat en la nostra crítica envers els esportius, no menys inflexiblement haurem de judicar els directius dels clubs nostrats.

Per aquest cantó, salvant comptadíssimes excepcions que no fan més que afirmar la regla general, no veiem enlloc reflexada aquella interpretació ajustada de la funció de l'esport que cerquem endebades, com tampoc ens és permès de veure compresa qual és i qual hauria d'ésser la missió del club com a entitat social enfront, no ja, direm, dels problemes que crea el desgavell existent en la Cultura Física, sinó de les desviacions que la subsistència dels mateixos provoca en la funció de l'esport.

En aquests casos, esportius i directius, tots van a la una. No hi han discrepàncies fonamentals entre ells. La coincidència, no pas sempre prodigada, entre aquests sectors, no és però d'estranyar. Uns i altres estan tacats pels mateixos vicis d'origen, amb l'agravant, en detriment dels darrers, que l'esport amb una gran inconsciència es mostra fàcilment disposat a encimbellar als llocs representatius, àdhuc aquells de més responsabilitat, a manta patum, la ignorància dels quals en matèria de Cultura Física, pren caràcter per la seva ostentació, de dramatisme punyent.

En aquestes circumstàncies seria veritablement miraculós que la burocràcia esportiva tingués una visió de la funció de l'esport altra que la simplíssima que en té correntment l'esportiu.

El directiu té un concepte molt acomodatici de la funció directora. Limita la seva acció a recollir i regular, sense escatir-lo, un estat de fet, creat pels esportius en llur interpretació de l'esport. No dona, ençà ni enllà, un pas que el porti fora del límit d'aquestes atribucions. ¿I és que podriem dir que és ací on ha de començar i acabar el radi d'influència del club? No. Les condicions amb què la majoria, per no dir, en una forma absoluta, la totalitat, dels nostres esportius van a parar als clubs suposa, apart dels problemes d'ordre netament tècnic

que origina — pels que tampoc es neguitegen gaire els directius — l'existència d'un altre delicadíssim problema d'ordre moral: ¿el club ha d'inhibir-se, amb relació als esportius, de tot alló que es surti de l'àrea estricta de llur actuació esportiva o pel contrari, en un criteri més ampli, ha de perllongar la seva acció, tenint en compte les circumstàncies especials que pesen en la realitat de la funció de l'esport i enla de les promocions de joves esportius, per fer sentir la seva influència fent viables els profits que l'estret contacte de masses jovenils, i la convivència societària, pot, de proposar-s'ho, reportar-los? Això és: ¿el club s'ha de limitar a la seva missió purament esportiva en una interpretació restringida, o bé ha d'aprofitar la posició i ascendent que exerceix damunt els seus afiliats per produir-se, amb tota responsabilitat, com un element social més al servei de la finalitat cultural i educativa.

Tenim plantejat un dilema: ¿quines han d'ésser les directrius que han d'orientar el club? ¿Com han de produir-se els directius per servir-les?

D'ambdues coses parlarem en la vinent edició.

El segon aniversari d'Acció Atlètica

El mes passat s'ha escaigut el segon aniversari de la fundació del nostre Club. Amb la senzillesa que caracteritza les nostres iniciatives hem volgut festejar-ho montant tres organitzacions que han constituït una segona represa de les que organitzàrem l'any passat. Una jornada de rècords socials, la «I Xallenge Engracià Sainz» de marxa i el Campionat de Cross-country Femení de Barcelona.

La jornada de rècords socials, amb 18 proves celebrades, i amb un registre minuciós de totes les marques assolides, ha vingut a confirmar l'encert d'aquesta organització que caldria incorporar com a cosa definitiva al calendari de les competicions de l'atletisme a Catalunya.

La instauració de la Xallenge Engracià Sainz, ultra homenatjar, al malaguanyat atleta d'aquest nom, ha servit per a reivindicar el prestigi d'aquesta especialitat, tan malparat després de les incidències a què han donat lloc les darreres organitzacions portades a terme.

I finalmant el cros femení, que hauria pogut ésser una manifestació esportiva brillant, car totes les circumstàncies s'hi van presentar propícies — terreny apropiadíssim, control assegurat, temperatura la més adequada — va quedar deslluït per la poca participació registrada. Unicament tres senyoretes s'arrengleraren!

En conjunt, però, no podem estar queixosos. S'ha fet feina!

temes estivals

pedestrisme d'estiu

dels diaris del mes d'agost:

«El dia 19, Festa Major de la ciutat es correrà la V volta a Hospitalet, reservada a neòfits i debutants.»

«El dia 26, Festa Major de la barriada es correrà la volta a Sans, Trofeu Z. O., per a neòfits i debutants.»

En les festes populars que durant els mesos d'estiu celebren moltes barriades, si la mateixa compta amb una secció atlètica o bé amb un club d'atletisme, no és gens estrany que en el programa de festes, fent costat als infantils jocs de cucanya i a l'atronador ball de bombo i platarets, s'anunciï, també, una cursa pedestre, generalment un tomb a la barriada.

No podem reprimir un gest de contrarietat cada vegada que veiem anunciada a la premsa una cursa d'aquesta característica. No ens cal dir que els nostres escrúpols, prescindint de detalls, més o menys pintoresco, es basen únicament en motius d'ordre, podem dir, tècnic: l'oportunitat de l'època per celebrar tal índole de proves.

Se'ns podrà replicar que totes aquestes curses si es celebren és precisament gràcies a què els elements atlètics de les barriades disposen, una sola vegada a l'any, amb motiu de les festes d'una assignació de cabals que altrament no tindrien de celebrar la prova fora del terme de les mateixes. Admetem aqueste raons de pes però, tot i admetent-les, no podem rectificar el nostre criteri del tot contrari a la celebració de curses de fons a l'estiu.

Obvies són les raons. Vénen imposades per les condicions climatològiques del nostre país. Ni la temperatura elevada ni el sol abrusador propis de les nostres estacions estivals són els més indicats per a l'activitats pedestrista, ja que són elements adversos a afegir als naturals de la cursa, contra els quals ha de lluitar l'individu que es proposa rendir un esforç pedestrista prolongat.

L'article 56 del Capítol VI dels Reglaments de la Confederació Espanyola d'Atletisme, abundant en aquest mateix criteri, al definir ben concretament l'any atlètic, no deixa marge a cap mena de confusió respecte la temporada de cross i fons, que queda limitada des del primer d'octubre al trenta d'abril precisant que no procedeix autoritzar per cap motiu proves fora d'aquest termini.

Per això, majorment, ens hem de plànyer que la nostra Federació, amb una condescendència que no podem aplaudir, autoritzi manifestacions pedestristes a la via pública en ple mes d'agost i a hores improcedents del tot.

Hom podrà oposar-nos, en contradicció a les nostres paraules, que amb els mateixos reglaments à la mà hom pot incloure proves de cinc i deu quilòmetres sobre pista en els Campionats i que aquests Certàmens, per conveniències generals d'Atletisme es celebren precisament a l'estiu. Adhuc, com una prova contundent, hom podrà fer-nos retrer que la Maraton, la prova més dura que conté el programa atlètic, es corra en els Jocs Olímpics també a l'estiu.

No tractarem pas de negar l'evidència. Ens guardarem també bé prou d'abonar un i altre cas, justificable, únicament en nom d'un interès superior de les competicions que els inclouen i, també, de les dificultats de diversos ordres que sorgirien de proposar-se separar les proves de fons dels Certamens oficials que habitualment es celebren en l'estació estival.

Amb tot, cal fer certa distinció que obliga a jutjar diversament aquests casos que es manifesten en contradicció.

Ningú pot duptar, posem el cas, de la classe dels atletes que disputen la Maraton Olímpica. Llur preparació acuradissima i entrenament excepcional els permet afrontar en les condicions pitjors la tan dura prova. No tan absoluts podrem manifestar-nos respecte els Campionats Nacionals o Regionals si bé haurem de convenir que disten molt de les línies generals d'un tomb popular a una barriada.

En canvi en aquests, i en major escala els que prenen un caràcter de festa popular, hem de posar molt en dupte el grau de preparació, de molts dels que prenen la sortida. Sabut és que en aquestes curses accequibles à tothom, són molts els qui per A o per B s'hi veuen, allò que s'en diu, veritablement embarcats.

Facilitar organitzacions de fons dintre el periode estival és augmentar encara més els perills que ja normalment assetgen en tot

CASA SIBECAS

Articles per a tots els ESPORTS

Aribau, 35 - Telèfon 32915 - BARCELONA

temps els que s'inicien en el pedestrisme, sense altre mestratge que una bona voluntat i quatre consells manllevats de dubtosa procedència.

Per aquestes circumstàncies no és d'efectes iguals transigir en uns que en altres casos i això determina que hom pugui, per una conveniència general, tolerar els uns i no tolerar en canvi els altres.

Naturalment que voldriem que acabés la desorientació que en matèria d'organitzacions de fons existeix i per això qui primer hauria de marcar la pauta hauria d'ésser, per descomptat, la pròpia Federació.

Comprendriem que hom autoritzés únicament aquelles proves de fons de trascendència dintre el calendari atlètic si no hi hagués altre remei que celebrar-les en època tan poc avinent com és l'estiu prenent, però, amb tot, les precaucions d'allunyar-ne els poc avesats, de forma que qui hi participé tinsgués noció exacta del perills dels quals s'ha de prevenir.

Ni una festa major ni unes festes de barri s'n, pero, motius suficients per autoritzar una cursa de fons en plena canícola.

Per demés, una cursa pedrestre verejant el termòmetre els 30 graus deixa de Constituir una manifestació atlètica per convertir-se en una desfilada de llàstimes. Cares massa enceses per la sufocació, cossos banyats en abundant suada, lassitud en els gestos no és un espectacle urbà que s'adigui gaire amb l'estètica. Es molt millor suprimir-lo.

Advertiment interessant per a tots els clubs

Els clubs i atletes residents a Barcelona podran trobar «ATLETISME» al quiosc de la Plaça Ur ¡uinaona, cantonada Ausias March. Els clubs forans podran adquirir-lo remetent-nos 0'40 ptes. en segells d correu per cada exemplar que desitgin i que els remetrem immediatament.

SASTRERIA F. VEHILS VIDAL

7, Plaça Universitat, 7

DIRECCIÓ: M. PELLICER

Grans novetats per la temporada d'hi ern

PREUS REDUITS

El salt amb perxa

De totes les especialitats de l'atletisme, el salt amb perxa és sens dubte la més espectacular i la més plena de dificultats. Es potser per aquesta darrera causa que són molts pocs els atletes que habitualment es dediquen a ella.

No són, però, aquestes dificultats d'un ordre tan insuperable, que hom no pugui esperar de tot l'estol d'atletes que hi han que senten atracció per aquesta especialitat que en surtin alguns que puguin reixir brillantment.

Amb l'idea de conseguir il·lustrar-los respecte els secrets tècnics del salt amb perxa, fem avui aquest anàlisi que esperem els ha d'ésser molt profitós.

Abans, però, serà interessant de fer conèixer la reglamentació oficial d'aquesta prova.

Cada participant tindrà dret a efectuar tres salts a cada alçària. Fer aquests tres salts nuls determina la eliminació del participant.

Tot participant pot començar a saltar a qualseulga alçària per damunt de la mínima inicial i podrà continuar els seus salts quan ho desitgi en les elevacions del llistó.

Tot participant pot colocar senyals a terra per a orientar la seva cursa i un mocador en el llistó per augmentar la seva visibilitat.

L'ús de pesos i munyequeres de tota classe està prohibit.

Està prohibit en el moment d'impuls i mentre l'atleta està elevant-se, fer passar la mà inferior per damunt de la superior; aquesta darrera no pot eleva-se al llarg de la perxa.

Si una vegada el saltador ha després la perxa, aquesta fa caure el llistó, el salt es considera nul.

Es compta com a salt, des de que el saltador perd contacte amb terra i s'eleva per a saltar.

Si un saltador passa del pla vertical determinat pel llistó, sigui per sota o pels costats, es considera com salt nul.

Està prohibit que ningú toqui o agafi la perxa, a menys que clarament caigui en sentit contrari del llistó i saltòmetres.

Els participants poden usar perxes pròpies, i cap participant podrà servir-se de la perxa d'un altre, si no està autoritzat en tal sentit pel seu propietari.

La perxa pot ésser de fusta o de bambú, de qualsevulga llargària o diàmetre. Pot portar cargoleda cinta adherent, però ha d'ésser d'un

espesor uniforme. La punta pot ésser metàlica o simplement com un tap de fusta.

Els pals hauran d'estar separats entre sí quan menys 3'66 metres.

L'alçària es mesura des de l'aresta superior del llistó a terra, i en la part que estigui menys elevada amb relació a terra.

Després de conegudes les particularitats de la reglamentació, passarem a estudiar les característiques técniques de l'execució d'aquest salt. Ens caldrà primerament descriure el salt en conjunt per a estudiar-lo després en tot detall.

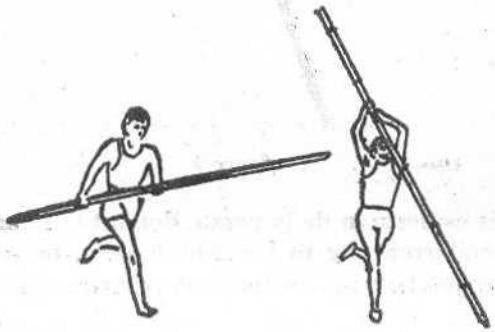

figures 1 i 2

L'aleta, amb la perxa al costat sostinguda amb les dues mans, emprèn la cursa (fig. 1) i en arribar a la proximitat dels saltòmetres, cla-

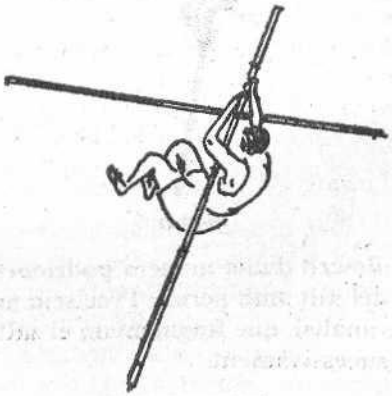

figura 3

va la perxa (fig. 2) bo i relliscant la ma inferior al llarg de la perxa; les dues mans s'agafen fortament a la perxa i les cames, valent-se d'aquest punt d'apoi, es llancen endavant i enlaire (fig. 3) fins assolir l'al-

çària del llistó, en qual moment l'atleta fa girar el cos fent força de braços (fig. 4), conseguint posar-se de cara a terra i elevant, també a força dels braços el tronc per damunt del llistó (fig. 5), es franqueja

figura 4

aquest i l'atleta es desprèn de la perxa, donant-li impuls contrari per a que retorni endarrera (fig. 6) i caient l'atleta, preocupant-se, però, de que en la caiguda els braços no se n'emportin el llistó.

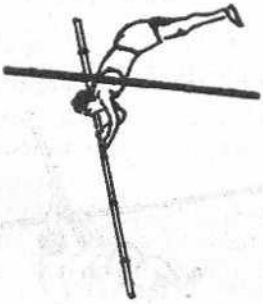

figura 5

Fins ací hem descrit d'una manera podriem dir-ne cinematogràfica, la mecànica del salt amb perxa. Precisem ara, per a millor comprensió del nostre anàlisi, que fragmentem el salt en varis temps, que anirem estudiant sucessivament.

La cursa. — Entre 25 i 35 metres precisen per a poder assolir la velocitat necçssària per fer el salt amb facilitat. La major o menor distància de cursa ve determinada per les condicions d'esprinter de què

estigui dotat el saltador. Ha de procurar-se, com a cosa primordial, que l'atleta, en iniciar el salt, ho faci amb la màxima velocitat que pugui desplegar. Cal que advertim que el factor velocitat és d'una importància capital en el salt amb perxa.

Conegut això caldrà que cada atleta emprengui la cursa en el lloc just per tal de que no hagi de córrer més metres dels necessaris — en

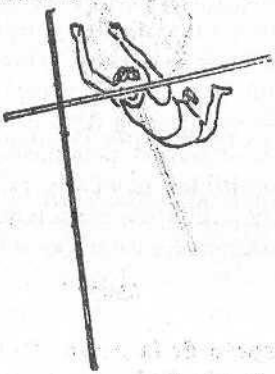

figura 6

qual cas prodigarà unes forces que precipitaran l'aparició de la fadiga, reduint el rendiment normal de l'atleta — ni que els que corri siguin insuficients per assolir la màxima velocitat, en qual cas li mancarà força per a elevar-se, amb totes les probabilitats de que el salt resulti nul.

Per a no perjudicar gens la velocitat durant la cursa, cal que aquesta s'efectuï sense vacil·lacions ni traspeus, iniciant-la a passes curtes, que aniran creixent progressivament a mesuri que s'accel·leri el ritme.

Per tal de millor preparar el cos per al salt, interessa que les dues darreres passes siguin més curtes que les anteriors, sense que minvi, però, la velocitat. Això permet el concentrar les forces i facilita molt la impulsió.

Ens cal cridar especialment l'atenció dels atletes sobre l'interès marcadíssim que han de posar en conseguir que la darrera batuda a terra s'efectuï precisament amb el peu que millor s'adapti a aquesta funció, i precisament en el lloc que prèviament s'hagi assenyalat a terra, proporcionat a l'alçària a que s'hagi situat el llistó. Fer-ho més ençà o més enllà situa el cos de l'atleta en condicions desfavorables per atacar el llistó.

De cóm es coneix a qual distància està situat aquest punt de darrera batuda de l'atleta i de les successives parts del salt que ens manquen per estudiar, en parlarem en la vinent edició.

el comentari del moment

després del Campionat d'Espanya a Berazubi

S'ha disputat la prova màxima del programa atlètic hispànic. Una nova edició a afegir a l'historial, d'any en any renovat, d'aquesta competició atlètica. Enguany, però, no podrem glossar el Campionat d'Espanya d'Atletisme com un campionat més. No, que el campionat d'enguany no és pas com l'anterior, ni el altre, ni el de més enllà. Catalunya hi ha jugat la seva carta amb sort adversa. Els triomfs d'adés s'han convertit en la desfeta d'ara.

Els catalans han estat batuts pels bascos. Factors?... Cerqueu-los si això us plau però no oblideu pas l'adversitat feixuga.

Dixem de banda els pal·liatius i anotem, però, una realitat que no pot ésser borrada: Catalunya ha estat vençuda al cap de set anys de mantenir l'hegemonia atlètica a Espanya; quan ja ens haviem acostumat a aquest paper. Si fins el baluard més inexpugnable, el cross, se'ns havia rendit!

Digui's el que es vulgui, malgrat el que ara resulta inoportuna l'anada a terres lusitanes pocs dies abans del Campionat d'Espanya i de les sensibles baixes del nostre equip, confiavem novament en una victòria. ¿Com havia d'ésser altrament si, encara avui, podem vanar-nos de que l'atletisme nostrat és el més puixant d'entre els seus competidors immediats?

Les lluites esportives tenen aquestes tretes. El factor *imprevist* hi juga el gran paper. I bona sort en tenim!

La lliçó d'enguany ens demostra com era d'excessiva aquella confiança a ulls clucs. Res és absolut. Amb tot no hi ha res perdut. Un episodi més i prou. Per això no fem cor als pessimismes que han aicat els planys llurs. No tirarem l'aigua al molí de ningú!

Certament l'esport català ha tingut una mala tongada. Ensopegada darrera ensopegada ens ha mostrat el camí de la reflexió. Catalunya coneixia també la desfeta en natació i boxa, dos altres dels esports més populars. Això vol dir quelcom. Ho sabrem copçar?

Pel que afecta a l'atletisme nostrat, aquest, però, té prou força i vitalitat per rescabalar-se de l'ensopegada d'ara.

Sempre és un consol!

Preguntem:

¿Què pensa fer la Federació Catalana d'Atletisme amb el curset d'antropòmetres?

Influència dels esports atlètics en l'organisme

IV.— EFECTE DE LA CURSA A PEU SOBRE ELS ALTRES APARELLS

B. — *Aparell urinari*

Altrament, altres aparells com les glàndules excretores són, per contra, profundament modificades per l'esport. Els ronyons, en la cursa a peu, forneixen un treball que a vegades és considerable; tan considerable que l'organisme el suporta prou malament i hom veu aparèixer l'albumina.

Hom ha discutit fins al límit sobre la significació de la presència de l'albumina en els orins després de grans esforços. Es aquesta una qüestió molt complexo; l'origen de l'albumina no és sempre el mateix. Hom ha volgut veure-hi proves de l'augment dels productes de rebuig d'origen albuminoide produïts per un esforç violent. Són molts els que pensen que aquesta opinió és errònia. En efecte; si hom veu augmentar la quantitat d'urea excretada després d'una cursa considerable, hom veu en general variar poc la quantitat de creatina de l'orina.

Trobem aci, doncs, una distinció interessant a fer. Quan l'organisme consumeix productes albuminoides que han passat en la circulació però que no han estat empleats en la contextura íntima dels teixits es produeix urea. Però quan aquests productes han estat empleats a refer de la matèria albuminoide vivent i després han estat consumits com per exemple en el curs de grans esforços, aleshores, hom trobarà a l'orina un augment de la creatina. Semblaria, doncs, que l'albumina que hom veu aparèixer en quantitats variables en l'orina després de molt grans esforços esportius no tingués aquest origen sinó que fos semblant a l'albumina que hom veu aparèixer en el curs de certes malalties i que en general desapareix sense deixar rastres. Aquesta qüestió ha estat estudiada a Amèrica i diversos autors d'aquest pais han emès sobre aquest tema una opinió diferent. De les nombroses recerques fetes en el curs dels darrers Jocs Olímpics (*) resultaria que aquesta albumina seria un alcali-albumina derivada de les matèries albuminoides del múscul i que es formarien en aquest sota la influència de la fatiga prolongada. Es tractaria, doncs, en aquest cas, d'un fenomen d'excreció semblant a l'excreció de la urea i no d'una lesió renal.

Resulti el que en resulti, si hom pot discutir la presència de l'albumina en els orins després de proves de gran fons com marxes prolongades o com curses de Maraton, la presència de l'albumina en els orins després de proves sobre pista de 5.000 o 10.000 m., de crossos normals, ó de curses de velocitat, és una indicació desfavorable que ha de fer separar d'aquestes competicions els individus en quins hom els ho remarqui.

(*) N. del T.-P. Chailley Bert, es refereix en el seu text als Jocs de 1924.

Mirador internacional

HONGRIA

Als Campionats nacionals Kovacs ha assolit el millor temps d'Europa en la prova de 200 metres tanques, marcant 23 s. 7-10.

Dues vegades seguides Kelen ha millorat el rècord nacional de 5.000 metres. La primera va marcar 15 m. 6 s. 2-10 i la segona 14 m. 55 s. 4-10, en ocasió, aquestr darrera, de celebrar-se el matx Hongria-Itàlia el dia 19 d'agost, a Budapest.

Al mateix matx, Varszegi ha millorat el rècord del llançament de la javelina, assolint 67'67 metres.

I Zsuffka ha fet elevar el del salt amb perxa a 4'03 metres.

NORUEGA

Amb 7.590'86 punts, E. Natvig ha assenyalat el nou rècord norueg de decathlon. Les marques registrades són les següents: 100 metres, 11 s. 9-10; 400 metres, 57 s. 5-10; 1.500 metres, 4 m. 56 s. 6-10; 110 metres tanques, 16 s. 5-10; salt d'alçària, 1'80 m.; salt de llargària, 6'80 m.; salt amb pèrdiga, 3'51 m.; llançament del pes, 12'52 m.; llançament del disc, 39'09 m.; llançament de la javelina, 56'42 m.

Als campionats nacionals celebrats a Oslo el 19 d'agost, Alborsen ha millorat el seu propi rècord de salt d'alçària, que estava a 1'95 m., deixant-lo a 1'96 m., al mateix temps que Berg millorava el del salt de llargària, marcant 7'32 m.

Albrechtsen ha igualat el rècord de 400 metres tanques, que ja posseeix, amb 54 s.

Al matx Noruega Suècia, Braathe va batre el rècord de 5.000 m., invertint el temps de 14 m. 53 s. 1-10.

LUXEMBURG

Als campionats nacionals disputats el 29 de juliol, Bercht ha millorat el rècord del llançament de la javelina, assolint 54'23 m.

IUGOESLÀVIA

A Zagreb, durant el mes d'agost s'han batut els rècords següents:

Buratovic el de 110 metres tanques amb 15 s.

Kovacevic el del llançament del pes amb 14'73 m.

Mikie el del triple salt amb 13'86.

SUÈCIA

A Lecksand. Harold Andersson ha millorat el rècord del disc. Estava a 49'80, i va elevar-lo a 50'37. Més tard, el 19 d'agost, als Campionats de Suècia, va augmentar-lo a 50'44. I uns pocs dies després millorava el rècord del món ascendint-lo a 52'42 m.

A la mateixa cursa que Bonthron millorava el rècord dels Estats Units de la distància de 3/4 de milla (1207 metres), Ny ha millorat el rècord suec, amb 3 m. 3 s. 3-10.

ESTÒNIA

En el match contra Finlàndia, disputat à Reval s'han millorat els rècords de 200 i 800 metres llisos amb 22 s. 5-10 i 1 m. 56 s. 2-10 per Tomson i Gurlan respectivamente.

Sule ha elevat el rècord del llançament de la javelina, a 71 m. 48.

ANGLATERRA I AUSTRÀLIA

En el transcurs del Jocs Atlètics de l'Imperi Britànic, l'australià Metcalfe ha batut el rècord del triple salt amb 15'63 m.

També Rampling va batre el de les 440 iardes (402 m. 335) amb 48 s. El rècord anterior d'aquesta distància pertanyia des de 1908 al corredor Halswelle amb 48 s. 7-10.

ITÀLIA

Al matx contra Hongria, Mastroienni ha millorat el rècord dels 5.000 m. al conseguir 14 m. 57 s. 6-10.

Valle també reduïa a 14 s. 7-10 el rècord italià dels 110 metres tanques.

ALEMANYA

A Kassel l'equip de Wittemberg format per Mertens, Boettcher i Siring ha batut el rècord alemany de 3 x 100, marcant 7 m. 40 s. 1-10.

A Sarrebruck, Becker ha llançat el martell a 48'57, batent el rècord alemany d'aquesta especialitat.

També a una reunió nocturna celebrada el 9 d'agost a Dortmund, Schaumburg va establir un nou rècord alemany de 2.000 metres, al cubrir aquesta distància en 5 m. 34 s. 6-10. L'anterior rècord pertanyia a Walpert amb la marca de 5 m. 34 s. 6-10.

BÈLGICA

A la Xallenge Mayrisch celebrada a Luxemburg, Bruet ha millorat el rècord de salt de llargària, assolint 7'11 m. L'anterior rècord era de 7'055 i pertanyia a Pauwels.

POLÒNIA

A Varsòvia, en una reunió internacional, Sied'ecki ha batut el rècord polonès del llançament del disc, assolint la marca de 45'95 m. i batent Helgasz que va llançar a 45'50 m.

HOLANDA

A una reunió celebrada el dia 26 d'agost a Amsterdam, Berger va córrer els 100 metres amb 10 s. 3-10.

De Bruyn ha millorat el seu propi rècord del llançament del disc, fent-'o ascendir a 46'14 m.

Aquest mateix atleta als campionats nacionals, va millorar el rècord holandés del llançament del pes, assolint 14'305 m.

ESTATS UNITS

A Goteborg (Suècia), Bonthron ha millorat el rècord nacional de la cursa de 3/4 de milla, (1.207 metres) invertint-hi 3 minuts i 8 dècimes de segon.

Amb dues dècimes menys té Ladoumegue el rècord del mon.

RESULTATS

Dia 14 de juliol - A Rivesaltes (França)

OLÍMPIC RIVESALTAIS — BARCELONA UNIVERSITARY CLUB

100 metres llisos

1 Sereix, BUC, 11 s. 9-10.
2 Ondreu, OR.
3 Serra, BUC.

Salt d'alçària

1 Franc, OR, 1'63.
2 Consegal, BUC, 1'58.
3 Culell, OR.
4 Laclaustra, BUC.

400 metres llisos

1 Roca, BUC, 56 s.
2 Vidal, OR.
3 Michel, OR.
4 Haussmann, BUC.

1500 metres llisos

1 Angel BUC, 4 m. 30 s.
2 Montfort, BUC.
3 Romeu, OR.
4 Lajanige, OR.

Salt amb pèrdiga

1 Consegal, BUC, 3'12 m.
2 Culell, OR, 3 m.
3 Serra, BUC, 2'70 m.
4 Cayre, OR, 2'60 m.

Relleus 4 x 100

1 B.U.C. (Serra, Consegal, Freixas, Roca) 46 s. 3-5.
2 O. R.

Llançament de la javelina

1 Abat, OR, 43'72 m.
2 Culí, BUC, 41 m.
3 Roca, BUC, 40'77 m.
4 Culell, OR, 40'10 m.

Llançament del disc

1 Gili, OR, 37'80 m.
2 Tuñon, BUC, 35'05 m.
3 Culí, BUC, 32'42 m.
4 Barbastre, OR, 32'40 m.

Salt de llargària

1 Roca, BUC, 6'38 m.
2 Serra, BUC, 6'22 m.
3 Andreu, OR, 6'07 m.
4 Milert, OR, 5'99 m.

Relleus olímpics

1 BUC (Angel, Montfort, Roca, Freixas)
2 O. R. (desqualificat).

Puntuació:

1 B. U. C. — 59 punts.
2 Olimpic Rivesaltais — 42 punts.

Dies 15 i 16 de juliol - A Tarragona

CAMPIONATS COMARCALS DE TARRAGONA

Salt de llargària

1 Veciana, Gimnàstic, 6'06 m.
2 Huguet, id., 6'04 m.
3 Rovira, id., 5'87 m.

400 metres tanques

1 Zabala, Gimnàstic, 1 m. 7 s.
2 Besora, Ploms, 1 m. 9 s.
3 Solé, Ploms, 1 m. 10 s. 3-5.

800 metres llisos

1 Mas, Ploms, 2 m. 18 s.
2 Aguiló, Gimnàstic, 2 m. 20 s.
3 Besora, Ploms.

100 metres llisos

1 Orriols, Ploms, 11 s. 3-5.
2 Puig, Gimnàstic, 12 s. 1-5.
3 Veciana, Gimnàstic, 12 s. 2-5.

Llançament del martell

1 Llorens, Gimnàstic, 30'42.
2 Badia, Ploms, 30'14.
3 Huguet, Gimnàstic, 26'05.

Salt d'alçària

1 Huguet, Gimnàstic, 1'65 m.
2 Pujol, Ploms, 1'65 m.
3 Felip, Ploms, 1'65 m.

5.000 metres llisos

1 Sales, Gimnàstic, 17 m. 16 s. 2-5.
2 Solé, Gimnàstic, 17 m. 40 s. 4-5.
3 Ferré, Gimnàstic.

Relleus 4 x 400

1 Gimnàstic (Puig, Español, Zabala, Aguiló) 3 m. 56 t. 1-5.
2 Ploms (Orriols, Solé, Mas, Pujol) 3 m. 57 s.

110 metres tanques

1 Pujol, Ploms, 18 s. 4-5.
2 Felip, Ploms, 20 s.
3 Savé, Ploms, 20 s.

Llançament del disc

1 Badia, Ploms, 32'75 m.
2 Llorens, Gimnàstic, 32'41 m.
3 Salvat, Ploms, 31'75.

400 metres llisos

1 Puig, Gimnàstic, 56 s. 3-5.
2 Solé, Ploms, 57 s. 1-5.
3 Mas, Ploms.

Llançament de la javelina

1 Bru, Gimnàstic, 46'70 m.
2 Oliver, Gimnàstic, 42'45 m.
3 Orriols, Ploms, 38'30 m.

Llançament del pes

1 Badia, Ploms, 11'36 m.
2 Solé, Ploms, 10'44 m.
3 Veciana, Gimnàstic, 10'15 m.

1.500 metres llisos

1 Sales, Gimnàstic, 4 m. 32 s. 1-5.
2 Besora, Ploms, 4 m. 38 s. 2-5.
3 Ferrer, Gimnàstic, 4 m. 40 s.

Triple salt

1 Veciana, Gimnàstic 11
2 Huguet, Gimnàsti,s
3 Figueras, Plom,

200 metres llisos

1 Puig, Gimnàstic, 25 s. 2-5.
2 Orriols, Ploms, 25 s. 3-5.
3 Solé, Ploms, 25 s. 3-5.

Salt amb perxa

1 Savé, Ploms, 2'90 m.
2 Orriols, Ploms, 2'80 m.
3 Feliu, Ploms, 2'80 m.

10.000 m. llisos

1 Sales, Gimnàstic, 35 m. 56 s. 1-5.
2 Solé, id., 38 m. 45 s.

4 x 100 relleus

1 Ploms (Vernet, Pujol, Ferius, Mas) 50 s.
2 Gimnàstic (Puig, Espanyol, Garrido, Veciana) 50 s. 1-5.

Puntuació total:
Gimnàstic, 187 punts.
C. N. R. Ploms, 165.

Dia 18 de novembre - Al Parc de la Ciutadella

I XALLENGE ENGRACIÁ SAINZ - Trofeu Ignasi Pascual

Organització: Acció Atlètica

1	Francesc Julià	F. C. Barcelona	Senior	1 h. 16 m. 7 s.
2	Romà Castelltort	»	»	1 h. 19 m. 41 s. 3-5
3	Ramon Ripoll	J. E. Pensament	Neòfit	1 h. 21 m. 17 s. 2-5
4	Jesús Clavero	C. D. Júpiter	Senior	1 h. 23 m. 18 s. 1-5
5	Josep Arquer	Agr. Escultista	»	1 h. 24 m. 19 s. 1-5
6	Joan Freixa	F. C. Barcelona	Neòfit	1 h. 26 m. 53 s. 3-5
7	Agustí Gimeno	Independent	»	1 h. 29 m. 12 s.
8	Pere Gimeno	»	Debutant	1 h. 29 m. 40 s.
9	Antoni Berruezo	C. G. Barcelonés	»	1 h. 30 m. 40 s.

Encara no hem pas arribat a la fita final dels nostres propòsits. Hem d'acometre noves iniciatives que tot just esboçades, els hi hem previst un amplissim radi d'acció. Però.,. no podem anar depressa. L'escassetat dels nostres mitjans econòmics ens imposa un fre als nostres plans d'expansió. — Ajudeu-nos, fent-vos socis protectors.

Día 56 de Novembre - A La Sagrera

II CAMPIONAT DE BARCELONA FEMENÍ DE CROSS

Organització: Acció Atlètica — Recorregut: 2.500 metres

1	Joaquima Andreu	Sarrià Esportiu	12 m. 44 s.
2	Elionor Pèrez	Iris Atlètic Club	13 m. 31 s. 1-5
3	Lluisa Oliveras	B. U. C.	13 m. 42 s. 2-5

Dia 2 desembre - A l'Estadi

CAMPIONAT DE CATALUNYA DE PENTATHLON

Organització: Federació Catalana d'Atletisme

1 Otto Etter — F. C. Barcelona — 2.841.245 punts

Llargària, 5'92 m.; Javelina, 49'87; 200 metres, 24 s. 2-5; Disc, 25'50 m.; 1.500 metres, 5 m.

2 Joaquim Roca — F. C. Barcelona — 2.831.475 punts

Llargària, 6'24 m.; Javelina 42'09 m.; 200 metres, 24 s. 7-10; Disc, 28'76; 1.500 metres, 4 m. 55 s.

3 Samuel Fraga — U. A. Terrassa — 2.712'07 punts

Llargària, 6'14 m.; Javelina, 41'42 m.; 200 metres, 25 s. 2-5; Disc, 27'10; 1.500 metres, 4 m. 44 s. 2-5.

4	Miquel Consegal	B. U. C.	2.349'18 punts
5	Joan Janer	Laietània	2.316'255 punts
6	Enric Serra	Júpiter	2.221'02 punts
7	Eladi Bravo	B. U. C.	2.123'89 punts
8	Josep Dalmau	Badalona Sport C.	2.115'095 punts
9	Antoni Ferrer	F. C. Barcelona	2.047'34 punts
10	Ramon Camps	»	1.963'20 punts
11	Joan A. Montoto	Junior F. C.	1.955'105 punts
12	Ignasi Dalmau	Independent	1.924.865 punts
13	Josep Pujol	C. D. Júpiter	1.647'79 punts
14	Antoni Cumellas	Independent	1.392'27 punts
15	Lluis Baiget	»	1.276'915 punts
16	Jaume Gascon	Aligues Blanques	502.55 punts

Les puntuacions assolides pels tres primers classificats, superen el rècord de Catalunya d'aquesta especialitat.

maperm, impressors
cuidon d'editar «ATLETISME»